

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/15338 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 25 april 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 april 2007 is appellant in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 9 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Bij brief van 22 mei 2007 heeft appellant een nadere reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 30 mei 2007, waar de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. D. Kuiper, ambtenaar bij het Ministerie van Justitie, is verschenen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 2 klaagt appellant onder meer, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris in de aangekondigde regeling betreffende het zogenoemde generaal pardon (hierna: de pardonregeling) geen grond heeft hoeven zien om van zijn inbewaringstelling af te zien, nu hij meermalen is veroordeeld ter zake van misdrijven en om die reden niet voldoet aan de te verwachten voorwaarden van zo'n regeling. Appellant betoogt dat de enkele omstandigheid dat hij twee keer is veroordeeld terzake van een misdrijf niet zonder meer tot de conclusie kan leiden dat hij niet aan de voorwaarden van de aangekondigde pardonregeling zal voldoen, hetgeen ook valt af te leiden uit de omstandigheid dat de hem opgelegde maatregel op 25 april 2007 alsnog is opgeheven omdat hij onder deze regeling zal vallen.

2.1.1. Zoals de Afdeling eerder is gebleken (zie uitspraak van 8 mei 2007 in zaakno. 200702018/1; ter voorlichting van partijen aangehecht) hanteert de staatssecretaris met ingang van 22 februari 2007 de vaste gedragslijn dat in verband met de vast te stellen pardonregeling vreemdelingen die voldoen aan de navolgende voorwaarden, niet in bewaring worden gesteld dan wel, voor zover zij vóór die datum reeds in bewaring waren gesteld, niet langer in bewaring worden gehouden. Bedoelde voorwaarden luiden als volgt:

a. de vreemdeling heeft vóór 1 april 2001 een eerste asielaanvraag

ingediend;

- b. er bestaan ten aanzien van de vreemdeling geen contra-indicaties van openbare orde, waarbij wordt uitgegaan van de in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b tot en met e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) vermelde voorwaarden voor ongewenstverklaring en het terzake daarvan gevoerde beleid, dat is vastgelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000. Voor het bestaan van deze contra-indicaties is niet noodzakelijk dat de vreemdeling daadwerkelijk ongewenst verklaard is;
- c. niet aantoonbaar is dat de vreemdeling buiten Nederland heeft verbleven. Een kort bezoek aan het buitenland wordt de vreemdeling niet tegengeworpen.

Het onderzoek of de op de voet van artikel 50 van de Vw 2000 staande gehouden dan wel overgedragen vreemdeling aan deze voorwaarden voldoet, wordt in de gevallen waarin die staandehouding of overdracht dateert van na 22 februari 2007 verricht binnen de voor de ophouding van de vreemdeling geldende maximale termijn.

2.1.2. Nu niet in geschil is dat appellant terzake van twee misdrijven is veroordeeld, bestaat geen grond voor het oordeel dat zijn inbewaringstelling in strijd is met de hiervoor onder 2.1.1 vermelde vaste gedragslijn die de staatssecretaris hanteert bij de beoordeling of in het licht van de nog vast te stellen pardonregeling aanleiding bestaat af te zien van inbewaringstelling van de betrokken vreemdeling.

Aan de omstandigheid dat de appellant opgelegde maatregel op 25 april 2007, met als redengeving 'valt onder de "generaal pardon" regeling', is opgeheven, kan niet de gevolgtrekking worden verbonden dat de staatssecretaris ten tijde van de oplegging van de maatregel dan wel op enig ander moment voorafgaande aan de opheffing, zijn vaste gedragslijn had gewijzigd. Naar de staatssecretaris ter zitting van de Afdeling heeft toegelicht, is bij de opheffing van de bewaring door de desbetreffende ambtenaar niet onderkend dat van een vastgestelde pardonregeling nog geen sprake was en dat het feit dat het ontwerp van de te treffen pardonregeling inmiddels in een verder gevorderd stadium verkeerde, niet betekende dat in verband daarmee de te volgen vaste gedragslijn toen was bijgesteld.

Voor zover appellant betoogt dat een niet te verwaarlozen kans bestaat dat hij in aanmerking zal komen voor vergunningverlening vanwege de aangekondigde pardonregeling kan hieraan niet de door appellant gewenste betekenis worden gehecht. Omtrent de criteria die in de te treffen pardonregeling zullen worden opgenomen, bestaat eerst duidelijkheid nadat die regeling is vastgesteld. Voor het oordeel dat de staatssecretaris ten tijde van de inbewaringstelling van appellant, respectievelijk op 18 april 2007, de datum waarop de rechtbank het onderzoek in de zaak heeft gesloten, niet in redelijkheid nog langer onverkort heeft kunnen vasthouden aan zijn vaste gedragslijn bestaat geen grond. De grief faalt.

2.2. Hetgeen voor het overige is aangevoerd kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin

beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. R.C.S. Bakker, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

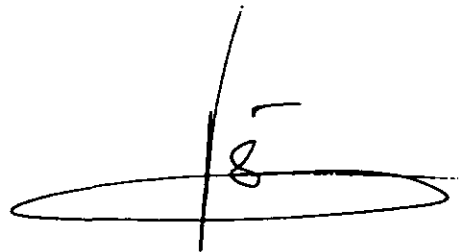
w.g. Bakker
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

480

Verzonden: - 6 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small 'S' or 'e' shape integrated into the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Ontvangst tijd 9. Apr. 2007 21:29 Nr. 7445

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 07/15338 VRONTN

Uitspraak in het geding tussen de vreemdeling genaamd althans zich noemende:

geboren op
van Russische nationaliteit,
verblijvende in het Huis van Bewaring te Tilburg,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. R. Van 't Land, advocaat te Breda,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. M.P. Gaal-de Groot, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 april 2007 is eiser in vreemdelingenbewaring gesteld.

Eiser heeft daartegen bij brief van 10 april 2007 beroep ingesteld. Het beroep strekt tevens tot toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter zitting van 18 april 2007. Eiser is daarbij in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 94, vierde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 dient de rechtbank te beoordelen of de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in strijd is met deze wet, dan wel bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.

Reg.nr.: AWB 07/15338 VRONTN

2

2.2 De rechtbank stelt vast dat in het besluit tot oplegging van de maatregel van bewaring is aangegeven dat eiser veroordeeld is ter zake van een misdrijf, niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit en eveneens niet beschikt over voldoende middelen van bestaan om in zijn levensonderhoud te voorzien en/of zijn terugreis te bekostigen.

2.3 De beroepsgrond dat eiser leefgeld ontvangt en hij om die reden beschikt over voldoende middelen van bestaan, kan reeds daarom niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat, nu eiser de overige in het besluit vermelde gronden niet in rechte heeft aangevochten en die gronden het besluit tot oplegging van de maatregel van vreemdelingenbewaring wegens het vermoeden van onttrekking aan uitzetting kunnen dragen.

2.4 Voorts is aangevoerd dat eiser mogelijk rechten kan ontleen aan een toekomstig generaal pardon, om welke reden zicht op uitzetting ontbreekt. De maatregel van bewaring had derhalve niet opgelegd mogen worden.

2.5 De rechtbank overweegt als volgt.

In het regeerakkoord met betrekking tot het generaal pardon is onder meer vermeld dat het generaal pardon alleen zal gelden voor vreemdelingen die een eerste asielaanvraag hebben ingediend voor 1 april 2001 en ten aanzien van wie geen contra-indicaties om reden van criminaliteit (criteria voor ongewenstverklaring) of oorlogsmisdrijven bestaan. Gelet op de omstandigheid dat eiser meermalen is veroordeeld ter zake van misdrijven, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet onder het toekomstig generaal pardon zal vallen.

Eisers verwijzing naar een andere zaak, waarbij sprake zou zijn van meerdere en zwaardere veroordelingen en desondanks zou zijn meegedeeld dat de betreffende vreemdeling mogelijk onder het generaal pardon zal vallen, kan niet leiden tot een ander oordeel. Gelet hierop en nu verweerder voornemens is tot uitzetting over te gaan bestaat geen grond om de inbewaringstelling onrechtmatig te achten.

2.6 Verweerder heeft in verband met het gevaar voor onttrekking aan de uitzetting, anders dan aangevoerd, in redelijkheid kunnen afzien van het volstaan met een lichter middel. Hierbij laat de rechtbank wegen dat eiser is staandegehouden na een grensoverschrijding. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met name het risico dat eiser zich onttrekt aan uitzetting, zodra deze in zicht zou komen, niet hoeven aanvaarden.

2.7 De procedure leidend tot de inbewaringstelling en de wijze van tenuitvoerlegging van de bewaring zijn in overeenstemming met de wettelijke vereisten.

2.8 In hetgeen overigens is aangevoerd, vindt de rechtbank geen grond voor het oordeel dat de bewaring in redelijkheid niet (langer) gerechtvaardigd is.

2.9 Het beroep dient derhalve ongegrond verklaard te worden en het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

2.10 De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Reg.nr.: AWB 07/15338 VRONTN

3

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus gegeven door mr. L.J.P. Lambooy en in het openbaar uitgesproken op
25 april 2007 in tegenwoordigheid van mr. W. Eggink als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen één week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: **25 APR. 2007**

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

TDNL
Thomas | Doesburg | Nunnikhoven | Van 't Land
s t r a f r e c h t a d v o c a t e n

Hoger Beroepschrift

Procedurenr. AWB 07 / 15338

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van
State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Geeft met verschuldigde eerbied te kennen:

geboren op met de Russische /
Armeense nationaliteit, van 09 april 2007 tot en met 25 april 2007 in vreemdelingenbewaring
te hebben verbleven (vanaf 11 april in PI Tilburg), - appellant -, te dezer zake woonplaats
kiezende te (4818 LJ) Breda aan de Zandbergweg 49, ten kantore van zijn gemachtigde mr. R.
van 't Land, advocaat en procureur, die door hem bepaaldelijk gevolmachtigd is namens hem
onderhavig hoger beroepschrift op te stellen, te ondertekenen en in te dienen.

Appellant is op 09 april 2007 in vreemdelingenbewaring gesteld op grond van art. 59 lid 1
aanhef en onder a Vw. Hiertegen is op 10 april 2007 beroep ingesteld, welk beroep bij
uitspraak van de enkelvoudige vreemdelingenkamer van de rechtbank te Den Haag, zitting
houdende te Zutphen van 25 april 2007 ongegrond is verklaard, alsmede het verzoek om
schadevergoeding is afgewezen. Een afschrift van de uitspraak wordt hierbij meegezonden
(productie 1).

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van 25 april 2007 en daaraan ten grondslag
liggende overwegingen, waarom hij hiertegen hoger beroep instelt. Hij wenst hiertoe de
navolgende grieven aan te voeren.

Namens appellant is nadrukkelijk aangevoerd dat de maatregel van bewaring ten onrechte is
opgelegd en derhalve van aanvang af onrechtmatig was. Appellant heeft betoogd te behoren
tot de groep vreemdelingen op wic de Generaal Pardon regeling van toepassing is. Voor deze
vreemdelingen, waaronder appellant, geldt dat sinds 14 december 2006 geen verwijderingen
uit Nederland (meer) plaatsvinden en derhalve ook de maatregel van bewaring achterwege
dient te blijven vanwege het ontbreken van zicht op uitzetting. Voorts diende de oplegging
van de maatregel eveneens bij afweging van alle betrokken belangen achterwege te blijven,
daar er met een lichter middel kon worden volstaan. Appellant had reeds een meldplicht
opgelegd gekregen, welke kon worden voortgezet. Tenslotte waren hij, zijn vrouw en 2
kinderen nog in procedure, waarbij in het geval van de vrouw reeds was aangegeven dat zij
wel onder de generaal pardonregeling viel. De opgelegde maatregel van bewaring is dan ook
vanaf aanvang onrechtmatig.

Thomas | Doesburg | Nunnikhoven | Van 't Land

Op grond hiervan diende het beroep naar de mening van appellant gegrond verklaard te worden met bevel tot onmiddellijke in vrijheidstelling van appellant, alsmede diende een schadevergoeding toegekend te worden voor de onterecht ondergane detentie vanaf aanvang, te weten 09 april 2007. De hierna vermelde grieven dienen afzonderlijk, alsmede in samenhang bezien, te leiden tot gegrond verklaring van dit hoger beroep.

DE GRIEVEN:

Grief 1.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte en in strijd met de belangen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming, meer in het bijzonder in strijd met art. 59 lid 1 Vw 2000 jo art. 5.3 lid 1 Vb 2000, onder punt 2.3 op pagina 2 van de uitspraak heeft overwogen dat:

"De beroepsgrond dat eiser leefgeld ontvangt en hij om die reden beschikt over voldoende middelen van bestaan, kan reeds daarom niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat, nu eiser de overigen in het besluit vermelde gronden niet in rechte heeft aangevochten en die gronden het besluit tot oplegging van de maatregel van vreemdelingenbewaring wegens het vermoeden van onttrekking aan uitzetting kunnen dragen."

Toelichting:

Art. 5.3 lid 1 Vb stelt dat de opgelegde maatregel van bewaring met redenen is omkleed. In het kader van een zorgvuldige besluitvorming dient de maatregel ook deugdelijk te zijn gemotiveerd. Dit betekent dat de aanwijzingen/gronden die het belang van de openbare orde bij oplegging van de maatregel ondersteunen ook juist dienen te zijn. Naar de mening van appellant overweegt de rechtbank ten onrechte en in strijd met de wet c.q. het recht dat gronden niet afzonderlijk bestreden kunnen worden, maar dat dit enkel mogelijk zou zijn wanneer de overgebleven gronden alsdan de maatregel niet langer zouden kunnen dragen. Appellant wijst hierbij op het feit dat de hoeveelheid gronden van belang kunnen zijn bij een later te plegen belangenafweging. Het kan dan niet zo zijn dat gronden aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd en de maatregel kunnen blijven dragen, terwijl een of meerdere van deze gronden feitelijk niet juist zijn.

De rechtbank had dan ook dienen te overwegen dat de grond, te weten "niet beschikt over middelen van bestaan om in zijn levensonderhoud te voorzien" niet aan de maatregel ten grondslag kon worden gelegd en derhalve diende te vervallen. Te meer nu dit ook niet door de gemachtigde van verweerder ter zitting is betwist.

Grief 2.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte en in strijd met de belangen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming, meer in het bijzonder in strijd met art. 59 lid 1 Vw 2000 jo par. A6/5.3. Vc 2000 jo het kabinetsbesluit van 13 december 2006, onder punt 2.5 op pagina 2 van de uitspraak heeft overwogen dat:

"Gelet op de omstandigheid dat eiser meermalen is veroordeeld terzake misdrijven, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet onder het toekomstig generaal pardon zal vallen."

Eisers verwijzing naar een andere zaak, waarbij sprake zou zijn van meerdere en zwaardere veroordelingen en desondanks zou zijn medegedeeld dat de betreffende vreemdeling mogelijk onder het generaal pardon zal vallen, kan niet leiden tot een ander oordeel. Gelet hierop en

Thomas | Doesburg | Nunnikhoven | Van 't Land

s t r a f r e c h t a d v o c a t e n

*nu verweerder voornemens is tot uitzetting over te gaan bestaat geen grond om de
inbewaringstelling onrechtmatig te achten."*

Toelichting:

In het regeerakkoord zijn een aantal voorlopige voorwaarden / criteria opgenomen waaraan de vreemdelingen dienen te voldoen om mogelijk in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van de nog definitief te bepalen generaal pardonregeling. Het enkele feit dat appellant meermalen (2x) veroordeeld is terzake misdrijf kan echter niet zonder meer leiden tot de conclusie dat sprake is van de door de rechtbank bedoelde contra-indicatie. Hier komt bij dat de definitieve omvang en voorwaarden van de regeling nog niet bepaald zijn, waardoor thans niet op voorhand vastgesteld kan worden of hij een verblijfsvergunning zal krijgen of niet. Wel kan op voorhand worden vastgesteld of hij onder de regeling valt. Vaststaat, althans niet is betwist, dat appellant voor 01 april 2001 een asielaanvraag heeft ingediend. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat appellant niet onder het toekomstig generaal pardon zal vallen.

Zoals gezegd kan de vraag of appellant een verblijfsvergunning zal kunnen krijgen op grond van de nog definitief te bepalen generaal pardon regeling thans (nog) niet worden beantwoord en zeker niet in het kader van de bewaringsprocedure. In dit verband dient enkel en alleen te worden beoordeeld of appellant mogelijk valt onder de generaal pardonregeling, althans onder het kabinetsbesluit van 13 december 2006. Het Kabinet heeft immers het besluit genomen om tot aan de definitieve bepaling van de regeling geen onomkeerbare stappen te nemen. Als gevolg hiervan vinden voor deze groep vreemdelingen sinds 14 december 2006 geen verwijderingen uit Nederland meer plaats, alsook worden maatregelen ex art. 59 Vw achterwege gelaten.

Hierbij is nog van belang dat appellant heeft aangegeven en hiervan ook reeds eerder stukken heeft ingebracht, waaruit blijkt dat verweerder zich in het geval van zijn echtgenote en hun 2 minderjarige kinderen (van 6 jaar en 4 jaar) WEL op het standpunt stelt dat zij onder de generaal pardonregeling vallen. Voor het gezin liep / loopt een bezwaarprocedure voor een verblijfsvergunning, alsmede zijn verzoeken om een voorlopige voorzieningen aanhangig gemaakt. Deze verzoeken zouden allen op 23 april 2007 door de voorzieningenrechter van de rechtbank te Middelburg worden behandeld. Voor de man wilde verweerder dit standpunt niet op voorhand kenbaar maken. Op 25 april 2007 is echter de bewaring van appellant alsnog opgeheven vanwege het feit dat ook hij valt onder de "generaal pardon" regeling.

In het kabinetsbesluit van 13 december 2006 waarin is besloten tot het opschorten van verwijderingen en het verder achterwege laten van bewaringen van vreemdelingen welke onder de generaal pardon regeling kunnen vallen, is daarbij nog expliciet overwogen dat die verwijderingen niet dienen te worden geëffectueerd wanneer dat op humanitaire bezwaren stuit, zoals in het bijzonder bij gezinnen met kinderen. In geval van appellant is hiervan sprake.

Tenslotte is gebleken dat de vrouw ook een strafrechtelijke antecedent zou hebben, maar dit desalniettemin niet in de weg stond aan het van toepassing laten zijn van de generaal pardon regeling. Hierbij is namens appellant ook nog op een ander geval gewezen waarbij meerdere en zwaardere strafrechtelijke antecedenten aanwezig waren, maar dit evenmin tot uitsluiting (op voorhand) van de generaal pardonregeling heeft geleid.

TDNL
Thomas | Doesburg | Nunnikhoven | Van 't Land
s t r a f r e c h t a d v o c a t e n

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat er geen grond zou bestaan voor het onrechtmatig achten van de in bewaringstelling. De rechtbank overweegt daarbij ook nog eens dat deze grond ontbreekt omdat verweerder voornemens is tot uitzetting over te gaan. Dit standpunt bevreemd appellant, aangezien het voornemen tot uitzetting slechts het zicht op uitzetting en de voortvarendheid met betrekking tot de te ondernemen uitzettingsactiviteiten raakt, maar geen betrekking heeft op de rechtmatigheid van de maatregel. Hier komt nog eens bij dat het enkele voornemen nog niet automatisch inhoudt dat sprake is van een reëel zicht op uitzetting.

De rechtbank had dan ook de oplegging van de maatregel van bewaring onrechtmatig dienen te achten, aangezien appellant valt onder de generaal pardonregeling, althans onder de werking van het kabinetsbesluit als gevolg waarvan geen verwijderingen plaats vinden. Hierdoor ontbreekt een reëel zicht op uitzetting binnen afzienbare termijn.

Grief 3.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte en in strijd met de belangen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming, meer in het bijzonder in strijd met art. 59 lid 1 Vw 2000 jo par. A6/5.3.3.3. Vc 2000, onder punt 2.6 op pagina 2 van de uitspraak heeft overwogen dat:

"Verweerder heeft in verband met het gevaar voor onttrekking aan de uitzetting, anders dan aangevoerd, in redelijkheid kunnen afzien van het volstaan met een lichter middel. Hierbij laat de rechtbank wegen dat eiser is staandegehouden na een grensoverschrijding. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met name het risico dat eiser zich onttrekt aan uitzetting, zodra deze in zicht zou komen, niet hoeven aanvaarden."

Toelichting:

Naar de mening van appellant heeft de rechtbank zich ten onrechte en in strijd met een deugdelijke belangenafweging ten onrechte op het standpunt gesteld dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen afzien van het volstaan met een lichter middel. Ook heeft de rechtbank de vermeende door verweerder gemaakte belangenafweging niet althans onvoldoende (marginaal) getoetst. Hiervoor is van belang dat verweerder geen althans geen afdoende belangenafweging heeft gemaakt.

Appellant heeft weliswaar de fout gemaakt door via België naar huis te rijden, maar dit kan niet tot de conclusie leiden dat daardoor een belangenafweging waarbij met een lichter middel kan worden volstaan niet meer aan de orde zou zijn. Hiervoor is van belang dat het niet gaat om de oplegging van een meldplicht maar om de voortzetting hiervan. Appellant was reeds geruime tijd gehouden aan een wekelijkse meldplicht. Dit gold voor zijn hele gezin. Hij diende zich na zijn staandehouding eigenlijk op 10 april 2007 te melden. Niet valt in te zien waarom in het geval van een wekelijkse meldplicht voor het hele gezin deze voor appellant niet kon worden voortgezet.

Hier komt bij dat verweerder op de hoogte was, althans in ieder geval op 10 april 2007 door toezending van de stukken aan de KMAR Hoogerheide is geworden, dat er op 23 april 2007 een zitting stond gepland bij de rechtbank te Middelburg ter beoordeling van de voorlopige voorzieningen voor het hele gezin. Voorts is van belang de reden voor grensoverschrijding als verklaard door appellant bij de belangenafweging te betrekken. Wanneer dan ook tenslotte de mogelijke toepasbaarheid van de generaal pardonregeling en/of het kabinetsbesluit van 13

Thomas | Doesburg | Nunnikhoven | Van 't Land

december 2006 aan de orde is, diende het zekere voor het onzekere genomen te worden als gevolg waarvan voor het voor appellant minst ingrijpende middel gekozen had dienen te worden.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen afzien van het volstaan met een lichter middel. In geval van de voortduring van de reeds lopende meldplicht was er alsdan geen sprake van een (reëel) risico voor onttrekking aan de uitzetting.

De rechtbank had de maatregel van bewaring dan ook eveneens onrechtmatig dienen te achten, aangezien de rechtbank, ook bij een marginale toetsing, diende te overwegen dat verweerder met een lichter middel had dienen te volstaan.

Grief 4.

Appellant meent voorts dat de rechtbank ten onrechte en in strijd met de belangen van rechtsecnheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming, meer specifiek in strijd met art. 59 Vw 2000 jo kabinetsbesluit d.d. 13 december 2006 onder punt 2.7 en 2.8 op pagina 2 van de uitspraak heeft overwogen dat:

"De procedure leidend tot de inbewaringstelling en de wijze van tenuitvoerlegging van de bewaring zijn in overeenstemming met de wettelijke vereisten."

"In het geen overigens is aangevoerd, vindt de rechtbank geen grond voor het oordeel dat de bewaring in redelijkheid niet (langer) gerechtvaardigd is."

Toelichting:

Onder verwijzing naar de toelichtingen bij de 3 voorgaande grieven, welke hier als herhaald en ingelast beschouwd dienen te worden, stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de procedure en wijze van tenuitvoerlegging in overeenstemming met de wettelijke vereisten zijn, alsook de bewaring in redelijkheid gerechtvaardigd is.

Gelet op het Kabinetsbesluit van 13 december 2006, waaraan door verweerder uitvoering gegeven dient te worden, doch hiervan onvoldoende kennis is genomen, althans niet en/of te weinig bij onderhavige procedure is betrokken, maakt dit de procedure leidend tot de in bewaringstelling onrechtmatig dan wel niet gerechtvaardigd. De oplegging en tenuitvoerlegging zijn dan ook in strijd met de wettelijke vereisten.

De maatregel diende dan ook van aanvang af aan als onrechtmatig beschouwd c.q. geacht te worden. De maatregel kon voorts vanaf 10 april 2007, te weten na de ontvangst van alle aanvullende stukken met betrekking tot de lopende procedures van appellant en diens gezin en met name het standpunt van verweerder in de zaak van zijn vrouw en kinderen, onrechtmatig, althans niet langer gerechtvaardigd worden geacht. De rechtbank heeft dit miskend en ten onrechte niet overwogen.

Grief 5.

Appellant meent dat de rechtbank ten onrechte en in strijd met de belangen van rechtsecnheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming onder punt 2.9 en 2.10 op pagina 2 van de uitspraak heeft overwogen dat:

"Het beroep dient derhalve ongegrond verklaard te worden en het verzoek om schadevergoeding afgewezen."

Thomas | Doesburg | Nunnikhoven | Van 't Land

strafrechtadvocaten

"De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling."

Toelichting.

Onder verwijzing naar hetgeen in de toelichtingen bij de 4 voorgaande grieven naar voren is gebracht, hetgeen hier als herhaald en ingelast beschouwd dient te worden, stelt appellant dat de rechtbank het beroep ten onrechte ongegrond verklaard heeft, alsook ten onrechte het verzoek om schadevergoeding heeft afgewezen. Ook heeft de rechtbank verweerder ten onrechte niet veroordeeld in de proceskosten.

Appellant meent dat de rechtbank het beroep gegrond diende te verklaren waarbij de maatregel van bewaring primair vanaf aanvang, te weten 09 april 2007, dan wel subsidiair vanaf 10 april 2007 (toezending en ontvangst aanvullende stukken verblijfsprocedure aan KMAR) onrechtmatig diende te worden geacht. Als gevolg hiervan diende primair een schadevergoeding vanaf 09 april 2007 en subsidiair vanaf 10 april 2007 te worden toegekend. Deze schadevergoeding zou alsdan betrekking hebben op de periode tot en met 25 april 2007.

Tenslotte meent appellant dat de rechtbank verweerder als gevolg van voorgaand standpunt eveneens in de proceskosten diende te veroordelen.

Grief 6.

Appellant meent dat de rechtbank ten onrechte en in strijd met de belangen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming onder punt 3 Beslissing op pagina 3 van de uitspraak heeft overwogen dat:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af."

Toelichting:

Onder verwijzing naar hetgeen is overwogen in de toelichtingen bij de voorgaande grieven heeft de rechtbank ten onrechte en op onjuiste gronden vorenbedoelde beslissing genomen. De rechtbank had op grond van het voorgaande het beroep gegrond dienen te verklaren, alsmede het verzoek om schadevergoeding vanaf 09 april, dan wel 10 april 2007 tot en met 25 april 2007 dienen toe te wijzen.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich tot uw College wendt met het eerbiedige verzoek het hoger beroep schriftelijk gegrond te verklaren met vernietiging van de bestreden uitspraak d.d. 25 april 2007, alsmede zelf in de zaak te voorzien door te bepalen dat de maatregel van bewaring met ingang van 09 april 2007, dan wel 10 april 2007 als onrechtmatig beschouwd dient te worden, alsmede het verzoek om schadevergoeding voor de ten onrechte ondergane detentie vanaf 09 april 2007, dan wel 10 april 2007 (tot en met 25 april 2007) toe te wijzen.

Breda, 02 april 2007

Gemachtigde

Productie: 1